

JUSTITSMINISTERIET

Lovafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 9. marts 2015
Kontor: Forvaltningsretskontoret
Sagsbeh: Kristian Gyde Poulsen
Sagsnr.: 2015-0030-3055
Dok.: 1483235

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 417 (Alm. del), som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 2. februar 2015. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Karina Lorentzen Dehnhardt (SF).

Mette Frederiksen

/

Carsten Madsen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 417 (Alm. del) fra Folketingets Retsudvalg:

”Ministeren bedes redegøre for, hvilke muligheder der er for at effektuere domme relateret til Det Sorte Register herunder i andre lande, samt hvilke initiativer ministeren forventer at tage for at få stoppet registeret, der hænger offentligt ansatte ud på internettet? Der henvises til artiklen ”Det Sorte Register: Offentligt ansatte hænges ud på nettet”, bragt på www.bt.dk den 1. februar 2015.”

Svar:

1. Jeg vil gerne indledningsvis understrege, at offentligt ansatte skal kunne passe deres arbejde uden at skulle chikaneres i den anledning. Og det er på ingen måde i orden, at offentligt ansatte udsættes for chikane på internettet i anledning af, at de pågældende passer deres arbejde.

Der findes i lovgivningen forskellige værn over for chikanøs adfærd. Det gælder bl.a. i lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning og reglerne i straffeloven om freds- og ærekrænkelser. Det er således også fremgået af presseomtalen, at en person bag den pågældende hjemmeside er blevet dømt for udsagn på siden.

2. For så vidt angår persondatalovens regler har Justitsministeriet til brug for besvarelse af spørgsmålet indhentet en udtalelse fra Datatilsynet, der har oplyst følgende:

”1. Offentliggørelse af personoplysninger på internettet er som udgangspunkt omfattet af persondatalovens regler, jf. lovens § 1, stk. 1.

Ifølge persondatalovens § 2, stk. 2, finder loven dog ikke anvendelse, hvis det vil være i strid med informations- og yttringsfriheden, jf. Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10.

Det beror på en nærmere vurdering af de konkrete omstændigheder, om en offentliggørelse må antages at være omfattet heraf og dermed undtaget fra persondataloven.

2. Datatilsynet har tidligere i to sager behandlet spørgsmål om offentliggørelse af oplysninger på www.detsorteregister.info (tidligere www.detsorteregister.dk).

2.1. Efter behandling i Datarådet traf Datatilsynet den 12. juni 2012 afgørelse i en sag, hvor en kommune på vegne af tre

navngivne kommunale medarbejdere, kommunens borgmester og en plejefamilie tilknyttet kommunen havde klaget til Datatilsynet over registrering af oplysninger på hjemmesiden www.detsorteregister.dk.

Datatilsynet fandt i den forbindelse, at hensynet til informations- og ytringsfriheden måtte føre til, at der ikke efter persondataloven var grundlag for, at tilsynet foretog noget i sagen, jf. persondatalovens § 2, stk. 2.

Datatilsynet lagde i den forbindelse vægt på, at hjemmesidens tema er forholdet mellem borgere og beslutningstagere/myndighedspersoner, at hjemmesiden er præget af subjektive vurderinger og værdiladede ytringer, og at de påklagede oplysninger indgår som en del af meningstilkendegivelserne, hvilket også må stå brugere af hjemmesiden klart.

Datatilsynet udtalte samtidig, at tilsynet ikke havde taget stilling til, om offentliggørelsen af oplysninger stred imod anden lovgivning, herunder straffelovens kapitel 27 om freds- og ærekrænkelser, idet tilsynet ikke har kompetence til at foretage vurdering heraf.

2.2. Datatilsynet har efterfølgende den 10. oktober 2014 – efter henvendelse fra en kommune – udtalt sig om offentliggørelse af oplysninger på hjemmesiden www.detsorteregister.info. Kommunen havde anmodet Datatilsynet om (på ny) at indlede nærmere undersøgelser af oplysningerne på hjemmesiden samt at tage skridt til fjernelse af en række nærmere angivne ytringer ved den dataansvarliges foranstaltning.

Kommunens henvendelse til Datatilsynet skete på baggrund af en dom af 6. januar 2014, hvorved sagsøgte blev tilpligtet at fjerne æreskrænkende sigtelser og bagvaskelser om nogle navngivne personer (ansat i kommunen) fra hjemmesiden.

Efter behandling i Datarådet udtalte Datatilsynet i den forbindelse, at tilsynet måtte lægge til grund, at der ved dommen var taget konkret stilling til oplysningerne om de medarbejdere mv., som havde rejst sagen. Efter Datatilsynets opfattelse kunne dommen derimod ikke uden videre tages som udtryk for, at de øvrige oplysninger på hjemmesiden også var æreskrænkende.

Datatilsynet udtalte endvidere, at dommen ikke i øvrigt gav tilsynet grundlag for generelt at ændre holdning i forhold til tilsynets udtalelse af 12. juni 2012.

Datatilsynet fandt fortsat, at hensynet til informations- og ytringsfriheden må føre til, at der ikke er grundlag for, at tilsynet foretager sig noget i sagen, jf. persondatalovens § 2, stk. 2.

For så vidt angår de konkrete æreskrænkende ytringer, som sagsøgte ved dommen var tilpligtet at fjerne fra de pågældende hjemmesider, henviste Datatilsynet til mulighederne for at få dommen tvangsfuldbyrdet ved fogedretten.

3. Datatilsynet kan i øvrigt oplyse, at såfremt offentliggørelse af oplysninger på en hjemmeside er omfattet af persondataloven, kan tilsynet i medfør af lovens § 59, stk. 1, påbyde en privat dataansvarlig at ophøre med en behandling, der finder sted i strid med loven, og at berigtige, slette eller blokere bestemte oplysninger, som er omfattet af en sådan behandling.

Tilsynet kan påbyde en privat dataansvarlig at træffe bestemte tekniske og organisatoriske sikkerhedsforanstaltninger mod bl.a., at oplysninger kommer til uvedkommendes kendskab, misbruges eller i øvrigt behandles i strid med loven, jf. lovens § 59, stk. 3. Datatilsynet kan i den forbindelse i særlige tilfælde tillige meddele databehandlere påbud eller forbud, jf. § 59, stk. 4.

Såfremt et sådant påbud eller forbud ikke efterkommes, vil Datatilsynet som udgangspunkt under henvisning til persondatalovens § 70, stk. 1, nr. 6, indgive politianmeldelse mod den pågældende dataansvarlige.”

3. Det kan i øvrigt oplyses, at det følger af persondatalovens § 56, at Datatilsynet udøver sine funktioner i fuld uafhængighed. Det indebærer, at Datatilsynet ikke er undergivet tjenestebefalinger fra Justitsministeriet eller anden administrativ myndighed med hensyn til udøvelsen af tilsynets virksomhed. Det er samtidig fastsat i persondatalovens § 61, at Datatilsynets afgørelser efter loven ikke kan indbringes for anden administrativ myndighed. Justitsministeriet kan således heller ikke behandle klager over Datatilsynets afgørelser efter persondataloven.

Justitsministeriet finder på den baggrund ikke at burde kommentere Datatilsynets afgørelser om Det Sorte Register.

4. Mere generelt kan det om bestemmelsen i persondatalovens § 2, stk. 2, oplyses, at bestemmelsen er indsat for at fjerne enhver tvivl om, at der ikke med persondataloven gennemføres en regulering, der indebærer begrænsninger i den informations- og ytringsfrihed, som følger af artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. Persondataloven skal i øvrigt administreres således, at der ikke handles i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder de øvrige bestemmelser i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Bestemmelsen i persondatalovens § 2, stk. 2, indebærer, at der skal foretages en afvejning i de enkelte sager mellem på den ene side hensynet til informations- og ytringsfriheden og på den anden side hensynet til beskyttelse af privatlivets fred.

5. I den artikel, der henvises til i spørgsmålet, fremgår det bl.a., at ”hjemmesiden kan slippe uden om datalovgivningen bare ved at have adresse i Tyskland”.

Justitsministeriet har ikke nærmere kendskab til de forsøg, der måtte være gjort på at fuldbyrde domme i den konkrete sag. Ministeriet kan imidlertid om fuldbyrdelse af domme generelt oplyse, at domme, hvorved eksempelvis en ansvarshavende tilpligtes at fjerne ærekrænkende udtalelser fra sine hjemmesider og betale erstatning, vil kunne tvangsfuldbyrdes i Danmark efter retsplejelovens almindelige regler om fuldbyrdelse af domme og i andre EU-medlemsstater efter reglerne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Bruxelles I-forordningen) og i Island, Norge og Schweiz efter Konvention af 30. oktober 2007 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (Lugano-konventionen).

Udgangspunktet i den nævnte forordning og konvention er, at en retsafgørelse truffet i Danmark uden videre vil kunne fuldbyrdes i en anden EU-medlemsstat eller Island, Norge og Schweiz efter landenes egne regler om tvangsfuldbyrdelse.